

“De kerkmuren mogen van mij wat lager worden”

Dominee Rik Willemsen over zijn passie om het christelijk geloof door te geven.

“Sommige predikanten hebben echt een moment van: toen kwam er licht uit de hemel en toen wist ik het, dat had ik niet.” Dominee Rik Willemsen begon als bedrijfskundig consultant in ICT-projecten, nu is hij predikant. Het is een ‘uit de hand gelopen hobby’, zoals hij het zelf noemt. Het begon allemaal met Bijbelstudies in de kerk, en het eindigde met een masterdiploma theologie. Nu is hij al drieënhalf jaar predikant van de Protestantse Kerk Castricum. “Het is mijn passie om het geloof door te geven en voort te leven.”

Door: Marinka Jonker

In eerste instantie volgde Rik Willemsen in de voetsporen van zijn vader. Hij koos voor een carrière in bedrijfskunde en ICT. “Ik heb vijftien jaar in het bedrijfsleven gewerkt als bedrijfskundig consultant in ICT-projecten”, vertelt hij. Naast zijn werk ging hij wel altijd nog naar de protestantse kerk. Hij groeide op tussen twee geloofsrichtingen: zijn moeder is protestants, zijn vader katholiek. Met zijn moeder als aanjager binnen het gezin, ging hij als kind al naar de protestantse kerk. “Mijn vader die had en heeft niet zo heel veel met geloof, maar die vond het wel best, dus die ging graag mee naar de protestantse kerk.”

Een nieuwe entree

Toch ging hij niet altijd naar de protestantse kerk. Rond zijn achttiende bleef zijn geloof een tijdje op de achtergrond. “In die tijd had ik een vriendinnetje die naar een evangelische kerk ging. Dat vond ik toen echt een hele leuke, dat was echt zo'n megakerk, met veel jonge mensen en een band. Voor mij was dat toen weer een soort entree in het kerkelijk leven.” Hierna bloeide het geloof in zijn leven weer helemaal op. Na zijn studie Bedrijfsinformatiesystemen verhuisde hij naar Amersfoort, waar hij zich weer aansloot bij de protestantse kerk. “In die kerk hadden ze altijd heel veel cursussen. De Alpha cursus bijvoorbeeld, een soort starterscursus voor als je je aan het oriënteren bent op het christelijke geloof.” Deze cursussen wekten een diepe interesse in het christelijk geloof bij hem op. Hij wilde nog meer verdieping. “Bijbelstudie in de kerk was niet op het niveau dat ik wilde. Toen ben ik een beetje om me heen gaan kijken, en dacht ik: de studie theologie biedt ook de vakken als een soort losse modules aan. Dus je kon gewoon zeggen, ik wil graag het vak Nieuwe Testament volgen, en dan ging je een paar weken dat vak volgen.” Al snel werd Willemsen door de kerk gevraagd om zelf een cursus te geven. Niet veel later vroeg de kerk of hij een dienst wilde leiden in een verzorgingstehuis. “Ik dacht: dat wil ik best wel doen. Dus zo rolde ik er een beetje via het vrijwilligerswerk in”, legt hij uit. Een spannend verhaal zoals andere predikanten hebben, heeft hij naar eigen zeggen niet, maar: “ik had wel toen ik die dienst in dat verzorgingstehuis deed, dat ik dacht van hé, maar hier gebeurt wel iets”.

"Het is niet een soort spreekbeurt die je houdt,
maar het is echt, je vertelt je verhaal,
je zingt liederen,
en mensen worden op
de een of andere manier geraakt."

Kiezen tussen twee werelden

Toen het tijd was voor zijn stage begon het vuurtje echt te lopen. "Op dat moment ben ik het steeds leuker gaan vinden. Dan leer je het vak van predikant echt kennen." De stage vergrootte zijn interesse in een baan als predikant, wat er tegelijkertijd voor zorgde dat hij het steeds lastiger vond om te kiezen tussen de twee werelden. "Ik was helemaal niet ontevreden bij mijn oude werk, want dat denken sommige mensen dan, maar dat had ik helemaal niet." Een hele tijd heeft Willemsen erover nagedacht om parttime als predikant te werken, naast zijn baan als bedrijfskundig consultant. Toch merkte hij al snel dat hij dat niet wilde. "Ik heb een tijdje vakantievervangings gedaan voor iemand toen ik nog bij mijn oude werkgever werkte. Toen zat ik in een vergadering en zag ik op mijn telefoon dat er een begrafenis aan zat te komen. vervolg op pagina 15 14 Protestantse Kerk Castricum vervolg van pagina 14 Ik dacht: ik kan dat in mijn hoofd gewoon niet scheiden", peinsde hij. "Het zijn zulke verschillende werelden. Ik kan niet én met computersystemen bezig zijn en met een melding van een overledene, en dan schakelen. Dat vond ik te ingewikkeld." Dus besloot hij de knop om te zetten. Hij ging op zoek naar een baan als predikant.

"Dat was best wel heftig."

Op zoek naar de juiste plek Willemsen woonde toentertijd al vijftien jaar in Amersfoort. "We waren daar gesetteld, helemaal happy en we hadden leuke mensen om ons heen. En je weet dat als je als predikant aan de slag gaat, dat je ook wel op andere plekken terecht kunt komen." In en rondom Amersfoort kon Willemsen geen plek in een kerk vinden die bij hem paste. "Dan moet je iets verderweg kijken. Toen is het Castricum geworden." Daar voelde hij zich meteen thuis. "Ik zit echt goed op mijn plek." Hoewel de evangelische kerk voor Willemsen een nieuwe entree in het kerkelijk leven was, is het toch niet de kerk die bij hem past. "Wat ik merkte in de evangelische kerk is dat het vaak wat te eenzijdig voor mij was. Jezus staat er heel erg centraal en er worden bijvoorbeeld heel weinig Bijbelboeken gelezen die niet over Jezus gaan. Terwijl ik altijd wel een brede blik van de hele Bijbel in het vizier wil hebben." Daarom koos hij opnieuw voor de protestantse kerk, en nu als predikant. "Het is de kerk waarin ik ben opgegroeid. Het is bekend, de liederen zijn bekend, en de manier waarop zo'n dienst gaat is bekend."

Persoonlijke God

Het Christelijk geloof in het algemeen vindt Willemsen iets wonderlijks. "Ik vind het een heel persoonlijk geloof. In Jezus komt God heel dichtbij, als mens op aarde. Dat blijf ik eigenlijk heel bijzonder vinden. Dat God zich op die manier laat kennen als een van ons die hier heeft rondgelopen en die boos is geweest, die gehuild heeft, die verliefd is geweest." Vol passie vertelt hij over de menselijke verhalen uit de Bijbel: "Er staan veel verhalen in van mensen die onderdrukt worden of die het niet meer zien zitten, en toch zit er steeds weer een omkeer in. Er is iemand die je ziet, er is iemand die in jou gelooft." Willemsen heeft een boek bij zich met de titel: Een God die in mij gelooft. "God heeft niet de aarde geschapen en daarna gedacht van nou, veel plezier ermee", zegt hij met een lach. "Hij is zich eigenlijk altijd

om ons blijven bekommeren, dat zie je in de oude verhalen al. Het volk in de woestijn, dat toch eigenlijk steeds weer gered wordt. En steeds weer een uitgang geboden wordt uit onderdrukking." Hij vertelt dat deze bevrijdingsverhalen een soort 'heartbeat' zijn. "Iemand die het niet meer ziet zitten of iemand die helemaal verloren is, maar dan toch ergens op een gegeven moment het licht weer ziet. In die zin is Hij toch een persoonlijke God." Voor Willemsen is God iemand die zich laat zien in de levens van mensen. Een God die hoog in de hemel aan knoppen zit te draaien? Daar gelooft Willemsen niet in. "Ik geloof in een God die heel persoonlijk is, en daarom in anderen herkenbaar kan zijn. Ik geloof er ook heel erg in dat tussen mensen God kan gebeuren." Willemsen benoemt dat hij dit tijdens gesprekken met mensen of tijdens bijzondere ontmoetingen voelt. "Ik duid dat altijd wel als een God die dichtbij is, die in de mensen, tussen de mensen ook werkzaam is." Soms vertellen mensen opeens hun verhaal. "Dat je denkt, waarom vertelt iemand dit nou aan mij? Of andersom, waarom stel ik nou opeens deze vraag aan een wildvreemde?"

Lichtpunten

Gods aanwezigheid speelt tijdens de adventsperiode een grote rol voor Willemsen. Tijdens deze periode stelt hij zichzelf en anderen de vragen: wat zijn de lichtpunten in jouw leven? En waar kan je je aan optrekken? "Het is een kwestie van mogelijkheden zien en het licht ook zien in het duister. Dat vind ik zo mooi aan de adventsperiode. Het is eigenlijk letterlijk de donkere dagen voor kerst oplichten." Hij probeert mensen het besef te bieden dat iemand ze ziet. "Ik zie jou, en niet alleen ik als persoon, maar ook als kerkelijke gemeente staan we om iemand heen." Hij legt uit dat het niet altijd lukt om mensen de lichtpuntjes in hun leven te laten zien. "Dan heeft het op het moment zelf misschien niet heel veel effect, maar op een gegeven moment kan diegene wel terugkijken en denken: toen ben ik gedragen door de mensen en misschien ook wel door God."

Toekomst

Willemsen hoopt dat de kerk in de toekomst opener zal zijn naar de rest van de maatschappij toe. "Ik vind wel dat de kerk een eigen wereldje kan zijn. De kerk is toch veel met zichzelf bezig. Terwijl ik denk, volgens mij is het veel interessanter om te kijken naar: welke vragen leven er eigenlijk in een dorp of in een stad? En hoe kunnen we nou breder aanwezig zijn in zo'n gemeenschap? De kerkmuren mogen van mij wat lager worden." Hij legt uit dat de drempel vaak toch te hoog is. "Ik vind omzien naar elkaar een belangrijke waarde of barmhartigheid, al is dat een beetje een kerkwoord. Dus oog hebben voor de ander, en voor de zwakkere vooral." vervolg op pagina 16 Mei 2025, 42e jaargang nr 4 15 vervolg van pagina 15 "Mijn droom als predikant is denk ik dat kerken zich wat meer gaan richten op: waar doen we het nou eigenlijk voor? En waar gaat het nou eigenlijk om? Gaat het nou om het instituut of om de kerk? Of gaat het nou om de boodschap die je verkondigt?" Willemsen betoogt dat we de kerk als instituut wat minder belangrijk moeten maken. Wat minder regeltjes en minder duidelijke machtsverhoudingen, legt hij uit. "Ik wens dat de kerken zich wat meer bezig gaan houden met waar Jezus voor heeft geleefd, en zich daardoor ook wat meer in de maatschappij gaan bewegen. Iets minder intern." Hij vertelt dat de kerk krimpt, en in de regio Noord-Holland al helemaal. "Dan is het een hele natuurlijke reactie om je daar dan heel erg zorgen over te maken, maar dan ga je je heel erg naar binnen keren, terwijl je ook wel naar mogelijkheden zou kunnen kijken, andere vormen." Willemsen droomt ervan dat het tij op tijd gaat keren. "Ik geloof niet dat de kerk zo groot wordt als vroeger, maar ik hoop wel dat we vooruit blijven kijken en niet terug."

Dominee Rik Willemsen is sinds september 2021 predikant van de Protestantse Kerk Castricum (de Dorpskerk). Hij is geboren in 1981 in Gräfelfing, Duitsland. Zijn vader is een Duitse katholiek en zijn moeder een Nederlandse protestant. Hij studeerde in Amsterdam, waarna hij bedrijfskundig consultant voor ICT-projecten werd. Nu is hij predikant. Wat begon als hobby is nu zijn baan. Hiervoor verhuisde hij met zijn vrouw en kinderen van Amersfoort naar Castricum.

De Protestantse Kerk Castricum bevindt zich in de Dorpskerk in Castricum. De kerk werd gebouwd rond de twaalfde eeuw. Vanaf de reformatie is de Dorpskerk een protestantse kerk. Sinds 1 januari 2006 houdt de Protestantse Kerk Castricum hier haar diensten. Daarnaast werden er diensten gehouden in de Maranathakerk tot 2018. Sindsdien is de Dorpskerk het enige protestantse kerkgebouw in Castricum. De PKC ontstond vanuit een fusie tussen de Gereformeerde Kerk en de Hervormde Gemeente Castricum. De geloofsgemeenschap staat sinds de fusie open voor een breed publiek.